

Ὁ μὴ ὑποστηριζόμενος ἢ ὁ μὴ στερεωμένος διὰ βερ-
γῶν ἐνθ' ἀν.: *Κληματαστὰ ἀβέργωτη* Κεφαλλ. *Μιλίῶδ'*
ἀβέργουτον (κυψέλη, μεταξὺ τῶν κρηθερῶν τῆς ὁποίας
δὲν ἐτέθησαν βέργαι κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῆς εἰς τόπον
ἀπομεμακρυσμένον διὰ τὰ συγκρατηθῶν αὐταὶ εἰς τὰς
θέσεις τῶν καὶ μὴ συμφυρθοῦν) Χαλκιδ. *Τοῦ 'ζ' ἀβέργουτον*
τοῦ μιλίῶδ' κί πατάριαι (ὑπέστη σύμφυρσιν τῶν κρηθερῶν)
αὐτόθ.

ἀβερνίκωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βε ρ ν ι κ ὠ ν ω*.

Ὁ μὴ ἐστιλβωμένος διὰ βερνικίου ἐνθ' ἀν.: *Παπούτσι*
ἀβερνίκωτα πολλαχ. *Αὐτὰ τὰ σκάγια τὰ πῆρα ἀβερνί-*
κωτα, γὰρ δὲν εὐρήκα βερνικᾶδα (σκάγια = καθέκλαι) Παξ.
Ἀβερνίκωτη εἰκόνα (εἰκὼν νεωστὶ ζωγραφισθεῖσα καὶ μὴ
ἀλειφθεῖσα διὰ βερνικίου διὰ τὰ προσλάβῃ ὁ χρωματι-

σμός τῆς τὴν ἀναγκαίαν στιλπνότητα καὶ ζωηρότητα)
Ἄθως. Συνών. *ἀλουστράριστος*, ἀντίθ. *βε ρ ν ι κ ᾶ δ ο ς*.

ἀβέρτα ἐπίρρ. Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ.
Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ. ἄ. *ἀβέρτο* Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς*.

1) Ἐν ὑπαίθρῳ Ζάκ. 2) Ἀναφανδόν, ἐλευθέρως
Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ. Παξ. Πελοπ.
(Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.:
Γίνεται τζόγος ἀβέρτα (ἐξασκεῖται φανερά τὸ χαρτοπαίγνιον
ἀνευ προφυλάξεως ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν) Κεφαλλ. *Μπαῖνον*
'ς τ' ἀμπέλι' ἀβέρτα (δηλ. εἰς τὸ ξένον ἀμπέλι χωρὶς νὰ φο-

ἀβερταρία ἢ, ἀμάρτ. *ἀβριταρία* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς* σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ.
ἄλλων εἰς -αρία.

Εὐρυχωρία ἐπιτρέπουσα ἐλευθέραν κίνησιν: *Τοῦ σπί-*
τι μ' ἔχ' ἀβριταρία. Σὺ θέλ'ς ἀβριταρὺς κ' ἡμεῖς ἰδῶ εἰμασι
στинуχουμέν'.

ἀβέρτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀβέρτους* Ἰμβρ. Σαμοθρ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Θηλ. *ἀβέρτα* Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *averto*.

Α) Κυριολ. 1) Ἀκάλυπτος, ἀνοικτός, ὁ μὴ κεκλει-
σμένος σύνηθ.: *Αὐλή ἀβέρτη*. *Τ' ἀφησα ὅλα ἀβέρτα* σύνηθ.
Τ' ἀφηκι οὔλα ἀβέρτα κ' ἔφ'γι (ἦτοι θύρας, παράθυρα κττ.)
Ἰμβρ. *Γούλα πόρτις κί παραθέρια ἐν ἀβέρτα* (ὅλα θύραι καὶ
παράθυρα εἶναι ἀνοικτά) Σαμοθρ. Πβ. *ξέσκεπος, ὁλὰ-*
νοιχτος, ὁρθάνοιχτος. β) Ἀφρακτος, ἀτείχιστος
σύνηθ.: *Ἀμπέλι-χιτήμα-χωράφι ἀβέρτο*. γ) Ἀναπεπτα-
μένος, ἐπὶ τῶν ιστίων πλοίου καὶ ἀνεμομύλου Μῆλ. Μύκ.
κ. ἄ.: *Ἀβέρτα τὰ πανιὰ*. δ) Ὁ μὴ περιοριζόμενος, ἐλευ-
θερος Στερελλ.: *Ἀφ'κι ἀβέρτα τὰ πρόβατα*. 2) Εὐρύχω-
ρος Κέρκ. Παξ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρτο σπίτι*
(συνήθως τὸ μὴ ἔχον διαχωρίσματα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ

διαμερισμένον, ὅπερ παρουσιάζει στενοχωρίαν) Κέρκ.
Ὀλυμπ. Παξ. *Ἀβέρτο καίκι* (τὸ μὴ ἔχον διαμερίσματα,
ἦτοι πρύμνην, πρῶραν, ἀποθήκην κττ.) Κέρκ. Παξ.
Σύμ. κ. ἄ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μετὰ θάρρους καὶ παρησίας
λέγων ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην του χωρὶς νὰ λαμβάνῃ
ὑπ' ὄψιν πρόσωπα καὶ πράγματα, ὁ μὴ κρυφίνους, εὐθύς,
εἰλικρινὴς Ἀθῆν. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρ-*
τος ἄνθρωπος Ἀθῆν. Σύμ. *Καλύτερα οὐ ἄνθρωπους νὰ 'ν'*
ἀβέρτους κί νὰ μὴν κρατῇ μοντάκι (ὑστεροβουλίας) Αἰτωλ.
Οὐ ἄνθρωπους αὐτὸς εἶν' ἀβέρτους, μὴ σκιάζεσαι αὐτόθ.

2) Πρόθυμος, εὐπροσήγορος, ὁ ἔχων κατὰ τὴν συνήθη
ἔκφρ. *ἀνοιχτὴ καρδιά* Ἡπ. Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Πῆρι νὰ ἀβέρτα γυναῖκα* Αἰτωλ. Συνών.
ἀνοιχτόκαρδος. 3) Ὁ ἀπηλλαγμένος φροντίδων,
ἡσυχος, ἀμέριμνος Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Ἀνθρου-*
πους ἀβέρτους Αἰτωλ.

4) Ὁ ἔχων οἶονεῖ ἀνοικτὸν
τὸν νοῦν, εὐφυής, ἔξυπνος Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀβεργοσύνη ἢ, Θήρ. κ. ἄ. *ἀβιργουσύν'* Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς*.

1) Ἡ ἔλλειψις κρυψινοίας, ἀνυστεροβουλία, εἰλικρί-
νεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἡ πρὸς τινα ἐπιδεικνυο-
μένη προθυμία καὶ εὐπροσηγορία Θήρ. κ. ἄ.

ἄβι τό, *ἄβιν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἄβι* Ἄνδρ. Ἀστυπ.
Εὐβ. (Κύμ.) Καπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ.
Χίος κ. ἄ. *ἄβ'* Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ. ἄ.) Λέσβ.
Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *av*.

1) Ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.
Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Μιὰν αὐγὴ σηκόθηκα 'ς τὸ ἄβι γιὰ νὰ πάγω

Χίος. 2) Τὸ θήραμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. Χαλδ.) κ. ἄ.: *Τοῦ κόσμου ε' ἄβι 'φερα σήμερα*
Ἀπύρανθ. || Αἰνιγμ. *Ἰσ'σὸ ξύλον ε' ἀνοιγὰρ, ἀσ'σὸ νερόν τὸ*
προσωπιδ', ε' ἄβ' ἔφυγεν, ἀβιζῆς ἐπιάστην (ἀπὸ ξύλο τὸ
κλειδί, ἀπὸ νερό ἡ κλειδωνιά, τὸ θήραμα ἔφυγε, ὁ κυνη-
γὸς ἐπιάσθη. Τὸ θαῦμα τοῦ Μωυσῆ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ
Θαλάσσῃ) Χαλδ.

ἀβιασιὰ ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς* παρασχηματισθὲν κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἄορ. *ἐ β ῖ α σ α*.

Ἀμέλεια, ραθυμία: *Γιατί δὲ σπουδάσεις 'ς τὴ δουλειά σου*
καὶ δείχνεις τέτοια ἀβιασιά;

ἀβιαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ βίας, ἄνευ σπουδῆς: *Κάνω ἀβιαστα τὴ δουλειά μου*
Πάρ.

ἀβίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. *ἄβιαστος* Παξ.
κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς*.

1) Ὁ μὴ διεκπεραιούμενος ἐν σπουδῇ, ὁ μὴ ταχέως
ἀποπερατούμενος Πόντ. (Τραπ.): *Ἐφῆκεν τὴ δουλειάν ἀβια-*
στον (ἀφῆκε τὴν υπόθεσιν ἀβίαστον, ἦτοι δὲν ἐπέσπευσε
τὴν ταχείαν διεκπεραίωσίν της) Τραπ. 2) Ὁ μὴ